

3 naista murhattiin ravintolan eteen eikä mikään palannut ennalleen – uhrien perheet keksivät, miten voidaan estää vastaavat teot: "Huikeaa"

Imatran kolmoismurhan uhrien perheet auttavat yhdistyksensä kautta surmaajan kaltaisia nuoria. Se työ kantoi heidät myös pahimman surun yli.

Nuori mies ei sanonut oikeudessa sanaakaan. Kun hän kääntyi katsomaan itkevää **Kaisa Juntusta**, silmät olivat tyhjä.

– Tuijotin hänen käsiään. Ajattelin, että niiden käsien kautta siskoni on kuollut. Välinpitämätön asenne tuntui hirveältä.

Oli kulunut reilu puoli vuotta siitä, kun 23-vuotias mies oli surmannut kolme naista ravintolan edustalle Imatralla. Uhrit olivat toimittajat **Katri Ikävalko** ja **Anne Vihavainen** sekä Imatran kaupunginvaltuuston puheenjohtaja **Tiina Wilen-Jäppinen**.

36-vuotias Katri Ikävalko oli Kaisa Juntusen sisko.

Oikeus tuomitsi miehen syylliseksi kolmeen murhaan. Vankilan sijaan mies määrättiin pakkohoitoon. Juntunen järkyttyi nähdesään miehen ilmeeseen.

– Surmaaja hymyili. Tuomio oli hänelle kuin voitto. Ihan kuin hän olisi päässyt tavoitteeseensa.

Kaisa Juntunen halusi, ettei kukaan joutuisi enää koskaan kokemaan samanlaista tuskaa.

Kolmoismurhan uhreja muistetaan Imatralla sunnuntaina 1.12. Kuvassa Katri Ikävalkon sisko Kaisa Juntunen ja siskosten äiti Birgit Joronen. Kalle Purhonen / Yle

Viimeinen sunnuntai

Kun sisko käynnisti auton ja sanoi Kaisa Juntuselle heipat, kumpikaan siskoksista heistä ei tiennyt, että se olisi viimeinen kerta.

Oli sunnuntai. Juntusella oli vapaapäivä ja hän oli hoitanut päivän ajan siskonsa 5-vuotiasta poikaa. He olivat rakentaneet yhdessä lumiukon. Ehti tulla pimeä.

– Katri tuli pihaan iloisena ja nauravaisena kuten aina. Kun he lähtivät siitä, sanoin että ajakaa varovasti.

Kaisa Juntunen meni sisään jatkamaan pakkaamista. Hän oli saanut siskoltaan lainaan isot matkalaukut, sillä aamulla hän lentäisi tyttärensä ja miehensä kanssa lomalle Teneriffalle.

Viikon kuluttua siskoa ei enää ollut.

4.12.2016

Kun **Jukka Leminen** heräsi kotonaan Imatralla, vaimon puoli parisängystä oli tyhjä.

Anne Vihavainen oli edellisenä päivänä lähtenyt työkavereidensa kanssa juhlimaan toimittajien pikkujoulua teatteriin Helsinkiin. Hänen oli pitänyt palata yöksi kotiin Imatralla.

– En ollut yhtään huolissani. Ajattelin, että ehkä olin käsittänyt väärin ja hän oli jäänyt Helsinkiin yöksi, Leminen kertoo.

Vaimon sukulaistyttö soitti ennen yhdeksää aamulla. Ravintola Vuoksenvahdin edustalla oli ammuttu kolme ihmistä. Anne oli nähty siellä. Onko Anne tullut kotiin?

Jukka Leminen yritti soittaa vaimolleen. Ei vastausta. Nyt hän huolestui. Anne vastasi aina puhelimeen. Leminen näppäili poliisin numeron. Ei vastausta sieltäkään.

Hän pyöri hetken levottomana ympäri asuntoa. Sitten aikaan joku ajoi pihaan.

– Menin katsomaan, onko se taksi vai poliisiauto. Se oli poliisi. Silloin tiesin, että Anne on kuollut.

Teneriffalla noin 5000 kilometrin päässä Imatralta Kaisa Juntunen oli lähdössä aamupalalle. Loma miehen ja tyttären kanssa oli jo pitkällä, paluu kotiin odotti parin päivän päässä.

Etelä-Saimaan toimittajana Lappeenrannassa työskentelevä Juntunen päätti lukea oman lehtensä uutiset ennen aamiaista.

– En ikinä tee niin lomalla. Nyt tuli jokin ihmeellinen ennakkoavistus. Pyysin miestä ja tyttärtä menemään jo edeltä aamupalalle.

Imatralta oli ammuttu kolme naista. Juntunen laittoi äidilleen tekstiviestin. Ei kai ketään tuttuja?

Äiti oli ruokakaupassa puhelin kädessään. Hänen toisen tyttärensä – Katrin – mies oli juuri soittanut ja kertonut uutisen, jota ei voinut edes ymmärtää.

Kaisa Juntunen sai viestiinsä vastauksen, jossa oli vain yksi sana: "Katri".

Juntunen soitti heti äidilleen.

– Toisessa päässä oli kauhea järkytys ja epäusko. Lysähdin hotellihuoneen lattialle. Se oli kuin sähköshokki.

Aurinko paistoi, muut ihmiset uivat ja nauroivat.

Vasta edellisenä iltana Juntunen oli nähnyt siskonsa Facebookiin laittaman kuvan, jossa tämä hymyili iloisena toimittajien teatterimatalla Helsingissä. Juntunen olisi itsekin ollut siellä, ellei olisi lähtenyt lomalle Teneriffalle.

Katri Ikävalko oli hänelle paitsi pikkusisko, myös työkaveri. He työskentelivät saman konsernin lehdissä toimittajina. Ikävalkon kotitoimitus oli Uutisvuoksi Imatralta, mutta hän teki välillä työpäiviään Etelä-Saimaassa Lappeenrannassa.

Juntunen oli kysynyt Facebookissa, oliko teatteriesitys ollut hyvä. Vastausta ei tullut.

Perhe sai järjestettyä aikaistetun paluulennon Suomeen, mutta vasta seuraavalle päivälle. Kaisa Juntunen lähetti miehensä ostamaan minipullon konjakkia, koska tv-sarjoissakin tehdään niin.

– Mieleen tuli ihan ihmeellisiä ajatuksia. Oli aivan absurdia kävellä siellä se yksi päivä shokissa. Aurinko paistoi, muut ihmiset uivat ja nauroivat.

Jo sinä päivänä Kaisa Juntunen kuitenkin päätti, että näiden kolmen yhteiskunnan rakentajan – kahden toimittajan ja yhden kunnapolitiikon – elämäntyön pitäisi jatkua.

Kaisa Juntunen ja Jukka Leminen tutustuivat hakiessaan rakkaidensa henkilökohtaisia tavaroita Uutisvuoksen toimiksesta. Kalle Purhonen / Yle

Kolme vuotta myöhemmin Kaisa Juntunen ja Jukka Leminen istuvat täpötäydessä kahvilassa Imatran keskustassa.

Vaihdetaan perhekuulumisia, nauretaan ja pohditaan, onko Kaisan tukka keltainen. Oma tytär on värjännyt sen edellisenä päivänä.

Kaksikko tunnetaan, he saavat iloisia tervehdyksiä ympäri kahvilaa.

Juntunen lämmittää käsiään kahvikupin ympärillä. Tässä kahvilassa hän kävi välillä yhdessä Katrin kanssa.

– Katri oli kahvikissa. Välillä tulen tänne ja tilaan latten, koska se oli Katrin suosikki.

Pöydällä on pino hakemuksia. On se aika vuodesta, kun Juntusen ja Lemisen perustama Valon Vuoksi -yhdistys jakaa apurahansa mielenterveystutkimukseen. Tänä vuonna summa on 5000 euroa. Nyt pitäisi päättää, kuka apurahan saa. Valinnassa ovat apuna psykiatrian alan asiantuntijat.

Katkeruuteen käpertyminen olisi helppoa. Sen sijaan Imatran kolmoissurman uhrien perheet ja ystävät jakavat joka vuosi apurahan, jotta Imatran tragedia ei enää koskaan toistuisi. Että surmaajan kaltaiset ihmiset saisivat apua ajoissa.

Pahaa ei kosteta pahalla

Kolmoissurman uhrien perheet perustivat Valon Vuoksi -yhdistyksen surmien jälkeen.

– Meillä on ajatus, että pahaa ei kosteta pahalla. Hän oli hirveän sairas, ja tiedon kautta opitaan hoitamaan esimerkiksi väkivaltaisia persoonallisuuksia, toteaa Juntunen.

– Hänellä ei ollut edes mitään motiivia, hän vain oli sekopää. Jos on pönttö aivan himmeänä, siihen pitää pystyä puuttumaan ennen kuin jotain hirveää tapahtuu, lisää Valon Vuoksi -yhdistyksen puheenjohtajana toimiva Jukka Leminen.

Vielä kolme vuotta sitten Kaisa Juntunen ja Jukka Leminen eivät edes tunteneet toisiansa.

Katrin nimen pitäisi olla lasten kokeissa, lehtijutuissa, whatsapp-viesteissä. Missä vain muualla mutta ei siinä.

Kaisa Juntunen

Arkku oli kaunis, helmenharmaa. Katrin näköinen.

Kaisa Juntunen sai hoidettua pakolliset asiat. Katri Ikävalkon kaksi pienintä lasta olivat mukana valitsemassa arkkua äidilleen. Siitä tuli riitaa, he olisivat halunneet erilaiset. Tilanne toi pilkahduksen hymyä surun painavan peiton alle.

– 5-vuotias sanoi, että pistetään äiti puoliiksi. Kaiken surun keskellä lapset pitivät elämänsä elämää yllä.

Kaisa Juntunen piipahtaa karkkipaperia muistuttavassa käsitöliikkeessä Imatran keskustassa välillä, koska se oli hänen siskonsa lempikauppa. Kalle Purhonen / Yle

Terapeutti kävi aluksi Juntusen kotona. Oli vaikea lähteä liikkeelle. Pelastus oli koira, joka oli pakko viedä lenkille. Aina lenkiltä tullessa oli pikkuisen parempi olla.

Hautausmaalle hän ei halunnut hautajaisen jälkeen mennä. Siskon nimeä hautakivessä oli vaikea katsoa.

– Sen pitäisi olla lasten kokeissa, lehtijutuissa, whatsapp-viesteissä. Sen pitäisi olla lentolipuissa. Missä vain muualla mutta ei siinä. Suunnittelimme Katrin kanssa ihania

matkoja, joista melkein kaikki jäivät toteutumatta.

Huulipunaa kahvimukissa

Uutisvuoksen toimituksessa Imatralla Katrin työpiste oli tyhjä. Pöydällä seisoivat kahvimuki. Se oli vielä kahvia puolillaan. Mukin reunaan olivat painuneet Katrin huulipunan jäljet.

Vieressä oli lehtiö muistiinpanoineen. Ihan kuin Katri olisi noussut vain hetkeksi käymään jossakin.

Kukkia oli valtavasti. Liljojen tuoksu ällötti Kaisa Juntusta. Se leijui ympärillä koko ajan. Kotona kaikki kukat eivät edes mahtuneet maljakoihin, maitotölkeistä piti askeilla lisä.

Surmattujen toimittajien perheet oli kutsuttu Uutisvuoksen toimitukseen hakemaan pois heidän henkilökohtaiset tavaransa. Kukaan ei ollut tohtinut koskea niihin.

Kaisa Juntunen halasi Vihavaisen miestä Jukka Lemistä ja tunsu tärinän. Se ei näkynyt ulospäin vaan tuli jostain syvältä sisältä. He kaikki tärisivät. Järkytys oli niin suuri.

Oli silti hyvä nähdä ihmisiä, jotka olivat samassa tilanteessa.

– Jukan kanssa juttu alkoi kulkea. Oivalsin, ettei kukaan ole tässä yksin, Juntunen kertoo.

Tuntui kauhealta, ettei hänestä jäisi mitään.

Jukka Leminen

Jukka Leminen pohti, miten voisi säilyttää jotain Annesta.

– Anne ei pitänyt siitä, että ihmisiä keuhuttiin heidän kuolemansa jälkeen. Hänen mielestään ihmistä pitää kehua tarpeeksi elämänsä aikana.

Leminen tiesi, ettei Anne haluaisi hautaa eikä kiveä sen päälle. Vaimon mielestä ihmisen oli osa luonnon kiertokulkua, mitään

merkkiä ei tarvitse jäädä. Muistolehto olisi hänelle oikea paikka, ja Leminen halusi kunnioittaa sitä.

– Tuntui kauhealta, ettei hänestä jäisi mitään.

Jukka Leminen käy muistolehdossa perjantaisin, koska perjantai oli hänen vaimonsa mielestä viikon paras päivä. Kalle Purhonen / Yle

Juntusella oli samanlaisia ajatuksia Katrasta. Valon Vuoksi -yhdistys oli perustettu jo kuukauden kuluttua surmista.

– Siinä kohtaa tuli jokin tarmonpuuska. Jos idean olisi jättänyt hautumaan, se ei ehkä olisi toteutunut.

Vaaleanpunaiset kengät

Surmista oli kulunut kuukausi, kun Juntunen meni takaisin töihin. Työpaikalla vastassa olivat Katrin sisäkengät.

Ne olivat vaaleanpunaiset ja söpöt. Sellaiset, joita Kaisa Juntunen ei itse ostaisi. Katri rakasti rimpsuja. Siinä siskokset olivat erilaisia. Juntunen veti kengät jalkaansa ja sitoi roosanväriset silkkinauhat rusetille.

Hänen työpöydällään odottivat Katrin käsivoide ja kahvimuki. Mukissa – tässäkin – näkyivät Katrin huulipunon jäljet.

Isku tuli joka kerta, kun siskon nimi pomp-pasi esiin hakiessa toimitusjärjestelmästä arkistojuttua tai kuvaa.

– Olen jälkeinpäin miettinyt, että olisi ehkä kannattanut olla vähän pidempään pois

töistä. Samassa työyhteisössä muillakin oli se suru.

Kahvilaa vastapäätä on Pub Vahti, entinen Vuoksenvahti. Jukka Leminen ei oikeastaan haluaisi olla täällä. Hän liikkuu surmien tapahtumapaikan kulmilla vain yhdistyksen asioissa.

– Kesällä ravintolan edessä on terassi. Ihmiset pitävät hauskaa. Sellaista en voi katsoa ollenkaan.

Surmaajan Jukka Leminen on halunnut sulkea kokonaan mielestään. Kalle Purhonen / Yle

Alussa Jukka Leminen hukutti surunsa töihin. Hän ohjelmoi työkseen metallintyöstökoneita. Tarkkuutta vaativa työ vei kaiken huomion, silloin ei pystynyt ajattelemaan muuta.

Yhteinen elämä Anne Vihavaisen kanssa kesti melkein 30 vuotta. Viikon vaikein päivä oli – ja on yhä – perjantai. Se oli Annen lempipäivä. Siksi Leminen käy muistolehdoissa Annen luona yleensä perjantaisin.

Muistan aina, minkä työn hän on tehnyt tämän kaupungin eteen.

Ulla-Maija Tuomela

Pub Vahdin edessä on poliisiauto. Melkoinen sattuma. Kahvilassa vieläpä istuu tauolla poliisi, joka saapui kolme vuotta sitten surmapaikalle ensimmäisenä.

Kaisa Juntunen käy moikkaamassa ja haalamassa.

Kahvilan ovi käy. Tulija on Juntusen ja Katri Ikävalkon äiti **Birgit Joronen**. Hän ottaa laukustaan nipun vuosikalentereita. Vuoden 2020 tammikuuta koristaa kolme pientä lasta, joista pienin on vasta vauva. Katrin lapset vuosia sitten.

Kaikki valokuvat ovat Katrin ottamia. Kuvat kalenteriin on valinnut hänen vanhin tyttärensä, joka on nyt 15-vuotias.

Jokaisen kuvan yhteydessä on resepti. Ne ovat Anne Vihavaisen käsialaa. Reseptit on julkaistu aiemmin hänellä omalla ruokapalstallaan Uutisvuoksessa.

Yhdistyksen myöntämä apuraha koostuu kalenterin tuotoista. 200 kalenterista on jäljellä on enää muutamia.

Tiinan silta

Valon Vuoksi ottaa vastaan myös lahjoituksia yrityksiltä ja tavallisilta ihmisiltä. Niillä on ostettu hiljattain kitara ja basso Etelä-Karjalan sosiaali- ja terveystieteiden lasten ja nuorten taloihin, joissa hoidetaan psykisesti oireilevia nuoria. Kesällä heille hankittiin virveleitä.

– Musiikkiterapeutti oli käyttänyt soittimiin ja psykiatri virveleihin omia rahojaan, toteaa Kaisa Juntunen.

Imatranajon katuradan ylittävä silta ristittiin Tiinan sillaksi, koska Tiina Wilen-Jäppisellä oli iso rooli tapahtuman uudelleenkäynnistämisessä. Kalle Purhonen / Yle

Imatran keskustaa puetaan jouluasun. Kävelykadun iso joulukuusi saa valot.

Kuusen viereisellä esiintymislavalla Valon Vuoksi pitää tänä sunnuntaina vuotuisen

adventtirauhanjulistuksensa. Se on samalla muistojuhla Imatran kolmoissurman uhreille. Vuospäivä on tiistaina 3.12.

Eikä Imatran kaupunkikaan näitä naisia unohda.

Kivenheiton päässä keskustasta virtaa Vuoksi. Se myötäilee Imatranajon katurataa, jonka ylittää Tiinan silta. Silta on nimetty Imatran kaupunginvaltuuston puheenjohtajan Tiina Wilen-Jäppisen mukaan.

Valon Vuoksi -yhdistyksen rahastonhoitajan **Ulla-Maija Tuomelan** lenkkipolku kulkee usein Tiinan sillan ohi. Wilen-Jäppinen oli Tuomelan hyvä ystävä melkein 20 vuotta.

– Tiina tulee mieleeni aina, kun kuljen tästä. Muistan iloisia asioita ja vanhoja kommelluksia, joille voi jo nauraakin, Tuomela kertoo.

Silta kertoo yhden tarinan kolmoissurmassa menehtyneen kuntapoliitikon kädenjäljistä kaupungissa. Imatranajo lopetettiin vuonna 1986, kun pieni poika sai surmansa moottoripyörän sinkouduttua katsoon.

– Imatranajon käynnistäminen oli Tiinan unelma. Hän teki monta vuotta töitä sen eteen ja oli sinnikäs. Hän halusi viedä asiat loppuun.

Imatranajo alkoi uudestaan vuonna 2016. Wilen-Jäppinen avasi radan ajamalla sen läpi omalla moottoripyörällään. Katuradan ylittävä silta ristittiin Tiinan sillaksi kolmoissurman jälkeen. Sillan kupeessa on myös muistokivi.

– Sitä katsoessani muistan, minkä työn hän on tehnyt tämän kaupungin eteen. Hän halusi aina nostaa Imatraa esiin.

Ulla-Maija Tuomelan ja Tiina Wilen-Jäppisen ystävyys kesti melkein 20 vuotta. Kalle Purhonen / Yle

Kaisa Juntunen on tuntenut vihaa. Surmaaja vilahti joskus unissa. Jukka Leminen taas on halunnut sulkea surmaajan täysin pois mielestään. Siksi hän ei mennyt oikeudenkäyntiin.

– En halunnut nähdä sitä miestä. En mainita hänen nimeään enkä tiedää, miltä hän näyttää. Ihmettelen, miksen osaa vihata häntä, Leminen sanoo.

Nykyään surmaajaa ei mieti enää kumpikaan. Kun yhdistyksen väeltä kysyy suurimmasta asiasta, jonka se on saanut aikaan, vastaus on vertaistuki.

– Alussa pystyimme puhumaan raadollisimmatkin asiat. Tietyt asiakirjat ovat salaisia, eikä niistä voi puhua kenenkään muun kanssa. Yhdessä olemme yrittäneet ymmärtää, toteaa Juntunen.

Kaikilla surman uhreilla on lapsia. He ovat muistuttaneet tulevaisuudesta ja siitä, että elämän on mentävä eteenpäin.

– Olkoon kenen tahansa lapsia, he tekevät joka tapauksessa elämästä lohdullisemman. Pysy se ajatus, ettei maailma tähän lopu, sanoo Jukka Leminen.

Työtä yhdistyksellä riittää. Siitä saatiin muistutus viimeksi lokakuun alussa, kun nuori mies hyökkäsi Savon ammattiopiston tiloihin kauppakeskus Hermannissa Kuopiossa.

Kouluhyökkäyksessä kuoli yksi ja loukkaantui kymmenen henkilöä. Kaisa Juntunen tuntee valtavaa myötätuntoa uhrien läheisten suuntaan.

– Nämä kouraisevat paljon syvemmin kuin ennen. Tuntuu sydänjuuria myöten pahalta, kun tietää sen tuskan. Tuli ajatus, että taas on jäänyt yksi mielenterveysongelmainen ihminen hoitamatta.

Valon Vuoksi -yhdistyksen muodostavat Imatralla surmansa saaneiden naisten perheet ja ystävät. Kuvassa Kaisa Juntunen, Jukka Leminen, Ulla-Maija Tuomela ja Birgit Joronen. Kalle Purhonen / Yle

Mielenterveyden ammattilaisten mielestä yhdistyksen perustaminen on täydellisen sopiva avain surun käsittelyyn.

– Suru on kääntynyt voimavaraksi. Kun taakka menee moneen osaan, se on helppompi käsitellä. Samassa tilanteessa yksin jäävät voivat lamaantua niin, että toimintakyky menee, sanoo Mielenterveyden keskusliiton toiminnanjohtaja **Olavi Sydänmaanlakka**.

Sydänmaanlakka pitää Valon Vuoksen viestiä erittäin tärkeänä. Ettei mitään sellaista enää koskaan tapahtuisi. Erityisen hienoa hänen mielestään on se, että yhdistys todella tekee töitä asiansa eteen.

– On ihan huikeaa, että he jakavat apuraha ja lahjoituksia. Lisäksi on hienoa, että peräänkuulutetaan oikea-aikaista ongelmiin puuttumista.

Se ei nimittäin Suomessa toimi, vaikka varhaisesta puuttumisesta puhutaan paljon. Viimeksi Kuopion kouluhyökkäyksen jälkeen Sydänmaanlakka pohti sitä, kuinka Suomessa voitaisiin puuttua tehokkaammin lasten ja nuorten alkaviin mielenterveysongelmiin. Kotona mielen murtumista ei välttämättä huomata. Siksi yhdistyksen ajamia varhaisen puuttumisen mekanismeja pitää Sydänmaanlakan mielestä lisätä.

– Kaikissa joukkosurmista on takana eristäytymisen polku. Vanhempien silmissä lapsi haluaa kuitenkin säilyttää kasvonsa ja voi esittää viimeiseen saakka, että kaikki on hyvin.

Syrjäytyneiden nuorten kanssa työskennellessään Sydänmaanlakka on huomannut, että nuori avautuu helpommin ihmiselle, johon ei ole tunnesidettä. Silti voi käydä niin, ettei nuori tule kuulluksi. Sydänmaanlakka toivoo kouluilta tarkempaa silmää ja ryhdikkäämpää otetta.

– Työpaikoilla tartutaan heti, jos jollakin on paljon sairauspoissaoloja. Sama malli pitäisi olla myös koulumaailmassa. On hyvin koulu- ja rehtorikohtaista, kuinka oppilaiden pitkiin poissaoloihin suhtaudutaan.

Kaisa Juntusta harmittaa, ettei hän muista mistä Katri-siskolta jäänyt kahvimuki on ostettu. Kaisa Juntusen kotialbumi

Töissä Kaisa Juntunen laittaa aina jalkaansa siskonsa vaaleanpunaiset kengät.

Katrin kahvimukia hän varjelee. Sitä ei astianpesukoneessa pestä. Ja kahvi mukissa on aina tuoretta.

– Kuulen Katrin äänen joka kerta, kun meinaan ottaa painunutta kahvia. Ääni sanoo, että vanhaa kahvia ei juoda. Sitä en tee enää koskaan.

Terapia loppui viime kesänä. Juntunen on alkanut nukkua paremmin. Katri on silti mielessä jatkuvasti. Kerran autoa ajaessa radiosta tuli biisi, joka sai Juntusen itkemään.

– Piti ajaa tien sivuun. En ymmärtänyt, miksi itkin. Sitten tajusin, että Katrihan piti tästä musiikista.

Viimeisiä valokuvia Katrista Juntunen ei pysty katsomaan. Vieläkin tulee ajatuksia, että nyt pitää soittaa Katrille. Kolme vuotta on sittenkin lyhyt aika.

– Aion mennä vielä joskus Etelä-Ranskaan. Katri oli tosi innostunut Ranskasta ja ehti oman perheensä kanssa reissun tehdä. Yksi hänen suuri unelmansa toteutui, kun hän pääsi katsomaan laventelipeltoja.

Katri Ikävalkon vanha koulukuva ja viimeisen joululahjan pakettitarra koristavat Kaisa Juntusen jääkaappia. Kaisa Juntusen kotialbumi

Oikeudenkäynnin jälkeen koko perhe istui Katri Ikävalkon kodin olohuoneessa raskain mielin. Tuomio oli ollut kaikille suuri pettymys. Lapsilla oli paljon kysymyksiä.

Äkkiä Ikävalkon mies sanoi, että nyt voisi olla hyvä hetki jakaa Katrin ostamat joululahjat. Hän oli löytänyt ne vasta joitakin viikkoja aiemmin. Katri oli käynyt jouluostoksilla vain muutamia päiviä ennen kuolemaansa.

Mies haki lahjat. Jokaiselle Katrin lapselle oli lahja, samoin äidille, Kaisa-siskolle ja muille rakkaille. Juntunen sai Body Shopin käsivoiteita ja hänen tyttärensä pussilakanat.

– Se tuntui ihmeelliseltä. Aivan kuin Katri olisi tullut meitä lohduttamaan. Pakettitarra on ollut siitä asti minulla jääkaapin ovesa.